

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1344/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ... .., чији је пуномоћник Гојко Шаренац, адвокат из ..., против туженог Саобраћајно предузеће „ББ“, ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2108/15 од 16.03.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2108/15 од 16.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду, судска јединица у Лазаревцу, П1 807/10 од 10.10.2011. године, ставом првим изреке, поништено је, као незаконито, решење туженог број ... од 30.06.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ... од 02.07.2003. године, Анекс основног уговора о раду број ... од 02.07.2003. године, заведен под бројем ... и Анекс 1 уговора о раду број ..., заведен под бројем .... Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место издаваоца у приручном магацину-виљушкарите. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2108/15 од 16.03.2016. године, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 124/05 и 111/09), који Закон се примењује на основу члана 506. став 1. новог ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном

поступку („Сл.гласник РС“ број 55/14), па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из става 1. овог члана на коју се ревизијом указује. Не постоји ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2 тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано указује у ревизији, јер нижестепене пресуде садрже, довољне, јасне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био запослен код туженог на радном месту издаваоца у приручном магацину по основу Уговора о раду број ..., закљученог 02.07.2003. године. Тужилац се у периоду од 05.06.2009. године до 17.06.2009. године налазио на боловању, а 17.06.2009. године, од стране комисије туженог, затечен је у кафани која се налази поред вулканизерске радње, чији је власник тужиочев брат. Тужилац је закључио боловање наредног дана, када се и јавио на посао. Тужени је 30.06.2009. године донео решење број ... којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 02.07.2003. године због злоупотребе боловања тако што је 17.06.2009. године, за време привремене спречености за рад, обављао послове у Вулканизерској радњи „ВВ“ у ..., власника ГГ, чиме је извршио повреду радне обавезе из члана 106. став 2. тачка 53. Појединачног колективног уговора туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили решење туженог од 30.06.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад, на одговарајуће радно место, јер је утврђено да у конкретном случају не постоји злоупотреба права на боловање, будући да тужилац није затечен у обављању посла који би евентуално указивао на злоупотребу права на боловање, тим пре што се тужилац лечио код лекара неуропсихијатра, а одређена терапија, односно чињеница да се тужилац налази на боловању, није подразумевала изолацију тужиоца, нити је седењем у кафани тужилац додатно погоршао своје здравствено стање, због чега тужиоцу није могао престати радни однос по наведеном основу.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 179. став 6. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад.

Одредбом члана 106. став 2. тачка 53. Појединчаног колективног уговора туженог, предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђеном уговором

о раду и колективним уговором, а отказ уговора примениће се и у случају злоупотребе права коришћења боловања.

Сходно наведеном, правилан је став нижестепених судова у погледу оправданог разлога због којег се може отказати уговор о раду. У конкретном случају отказни разлог није настао. Наиме, један од оправданих разлога због којег се може отказати уговор о раду је злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад. Наведени отказни разлог настаје сваком радњом запосленог којом се одсуство због привремене спречености за рад користи супротно разлозима због којег је установљено. Злоупотреба привремене спречености за рад настаје коришћењем боловања у време кад запослени није болестан и када је способан за рад али истовремено и када се током спречености за рад понаша супротно прописаној терапији.

Наиме, супротно ревизијским наводима, злоупотреба права коришћења боловања постоји када се запослени понаша као да није неспособан за рад, односно када одсуство са посла користи супротно сврси због којег је одобрено. Не постоји злоупотреба боловања када радник за време боловања обавља одређене активности којима не спречава своје оздрављење и не погоршава здравствено стање. У конкретном случају, тужилац тиме што је седео у кафани није злоупотребио право на коришћење боловања, с обзиром на природу болести од које болује, која терапија не изискује изолацију и одсуство комуникације, утврђено је да тужилац таквом активношћу није спречио своје оздрављење и погоршао своје здравствено стање.

Имајући ово у виду, правилно су судови побијаном одлуком усвојили тужбени захтев и поништили, као незаконито, решење туженог од 30.06.2009. године, којим решењем је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад на одговарајуће радно место основано налазећи да је, тужени у поступку доношења решења учинио повреду члана 179. став 6. Закона о раду, што и одлуку донету у том поступку чини незаконитом.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 159. став 1. и 2. Закона о парничном поступку.

На основу свега изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић